

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **M. D.**, zastoupen JUDr. Jiřím Tomkem, advokátem se sídlem Pramenná 14a, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 4. 2017, č. j. 41 Az 15/2016 - 58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 24. 11. 2016, č. j. OAM-784/ZA-ZA11-ZA18-2016, zamítlo žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji zamítl rozsudkem ze dne 19. 4. 2017, č. j. 41 Az 15/2016 - 58.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[4] Stěžovatel nesouhlasil se závěrem, že svůj partnerský a rodinný život může realizovat na Ukrajině, neboť jeho družka již nabyla občanství České republiky, v důsledku čehož pozbyla občanství ukrajinské a nemá důvod vracet se na Ukrajinu. Vracet se nehodlá ani zbytek jeho rodiny pobývajících na území České republiky. Pokud by

stěžovatel musel opustit území České republiky, představovalo by to nepřiměřený zásah do jeho práva na soukromý a rodinný život podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[5] Stěžovatel spatřuje pochybení rovněž v tom, že na první výslech před žalovaným nebyl přizván stěžovatelův právní zástupce, přestože v žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo uvedeno, že stěžovatel je zastoupen, a byla k ní přiložena plná moc. Tímto postupem došlo k porušení stěžovatelova práva na obhajobu a právní pomoc podle čl. 40 Listiny základních práv a svobod. Závěr krajského soudu, že tato námitka měla být vznesena do uplynutí blíže nespecifikované dvouměsíční lhůty, není správný a nebyl podložen odkazem na žádné zákonné ustanovení.

IV.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Vzhledem k tomu, že se v projednávané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[9] K právu žadatelů o mezinárodní ochranu na rodinný život a k dopadu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v mnoha rozhodnutích, přičemž závěry krajského soudu a žalovaného jsou s nimi v souladu (viz rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, či usnesení ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 Azs 29/2016 - 19). Uvedené ustanovení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi. Pokud tedy stěžovatel hodlá svůj rodinný a soukromý život rozvíjet v

pokračování

České republice, pak by se měl snažit upravit svůj pobytový status dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, nikoli dle zákona o azylu. Důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany přitom byla právě stěžovatelova snaha o legalizaci pobytu v reakci na pozbytí platnosti povolení k pobytu, tato snaha však nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, publ. pod č. 397/2004 Sb. NSS, či ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94).

[10] Stěžovatel dále považuje za pochybení, že krajský soud nepřihlížel k jeho dodatečné žalobní námitce, neboť byla uplatněna opožděně. Zásada koncentrace řízení je zakotvena v § 71 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze žalobu rozšiřovat o další žalobní body toliko ve dvouměsíční lhůtě pro podání žaloby. Nejvyšší správní soud se v minulosti mnohokrát zabýval různými aspekty problematiky žalobních bodů a možností rozšíření žaloby o nové žalobní body - doplněním žalobních bodů při jejich úplné absenci, rozdílem mezi novými žalobními body a novými důkazy, či prolomením zásady koncentrace řízení (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, rozsudek ze dne 27. 4. 2007, č. j. 4 Azs 176/2006 - 84, publ. pod č. 1834/2009 Sb. NSS, a rozsudek ze dne 17. 12. 2007, č. j. 2 Afs 57/2007 - 92). Krajský soud v projednávaném případě aplikoval § 71 odst. 2 s. ř. s. v intencích citované judikatury, neboť stěžovatel mohl absenci právního zástupce při výslechu před žalovaným namítat již v dvouměsíční lhůtě pro podání žaloby. Zároveň se nejednalo ani o nový důkaz, ani o vadu, k níž by měl krajský soud přihlížet z úřední povinnosti.

[11] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[12] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu

